

קבץ

תוֹךְ הַנַּחֵל

דבורים נוראים ונפלאים, מעוררים מעירים ומחזקים, אשר מתוך הנחל נובע
מקור חכמה נובעים, להחיות נפש כל מי ומשם ישקון העדרים, להתחזק בעבודת
הבורא בכל דרגה שיהיו נמצאים

*

אשר נאמרו בשלחן הפתור של

מרן מוהר"א "ש שלים"א

בסעודה שלישית שבת פרשת כי תשא – תשע"ד

ידבר מעגנו לעשות מכל התפלה אחת, ויעורר על החבור שבין הנשמיות לרוחניות,
למצא אלקותו ותברך בכל דבר נשמי, ויקשר לזה את פנים חמא העגל, ויבאר כמה
דברים בפרשת כי תשא ממדרגתו של משה רבנו ושל כל הצדיקים שגבול הדורות,
ויגלה גלוי אמונת נורא ונפלא עד מאד

וצא לאור יום שני לסדר ונקחל תשע"ד

על ידי תלמידי מתיבתא 'ויכל מקדש' חסידי גרסקלב

עיר הקדש ירושלים תובכ"א

סעדה שלישית שבת פרשת כי תשא ה'תשע"ד

מאמר

כי זה מנשה האיש

בסעדה שלישית, סעדת רצוא דרעוין, דבר מוהרא"ש נ"י דבורים נוראים ונפלאים על פי דברי רבנו ז"ל בלקומי מוהר"ן חלק א' סימן ס"ה, המדבר מענין לעשות "אחד" מכל התפלה, עין שם.

מדרגת "לעשות אחד מכל התפלה"

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רבנו ז"ל אומר (מוהרא"ש נ"י חזר על גדה אחת שבתורה זו של רבנו ז"ל), הכלל שאצורף לעשות אחד מכל התפלה בלה, ובכל דבור שמדבר, יהיה נמצא שם כל הדבורים של התפלה, ומתחלת התפלה עד הסוף יהיה הכל אחד, ובשעומד בהדבור האחרון של התפלה, יהיה עדין עומד בתבה ראשונה של התפלה, כדי שעל ידי זה יוכל להתפלל כל התפלה בלה, ואף על פי כן לא

יתפרד אפלו מאות ראשונה של התפלה וכו', עין שם כל זאת בדברי רבנו ז"ל.

סוד גדול ברזי נסתרות הבריאה שכל חיי אדם תלויים בו והסביר מוה"רא"ש נ"י, פי הנה רבנו ז"ל מגלה בתורה זו, סוד גדול בעבודת התפלה, שהוא באמת סוד גדול ברזי נסתרות הבריאה, עד שכל חיי אדם תלויים בו, פי הוא סוד הבטול אל אור האין סוף ברוך הוא – לזכות להפיל לגמרי בו יתברך, שזהו עקר תכלית הבריאה, פי הענין לעשות "אחד" מכל התפלה, הוא ענין הדבקות באחדותו יתברך – לקשר מחו ודעתו אל דבורי התפלה שמוציא מפיו, עד שייזכה להיות דבוק בדבורי התפלה מתחלתה ועד סופה, שזוהי הדבקות האמתית בו יתברך, פי התפלה ואחדותו יתברך הן אחת ממש, וכמו שכתוב (דברים י, כא): "הוא הנהלתך והוא אלקיך" (לקוטי מוה"ר"ן חלק ב' סימן פד).

צריכים על זה התגברות גדולה, ומסירת נפש ממש אבל יש על זה מלחמה גדולה, פי כל המחשבות זרות ובלבולי המח עולים על דעת האדם בשעת התפלה ויקא (לקוטי מוה"ר"ן חלק א' סימן ל'), וצריכים התגברות גדולה, ומסירת נפש ממש, לקשר דבורי פיו אל

מחשבות לבו, ולא להסיח דעתו מדבקות התפלה מתחלתה עד סופה, שזו נקראת "תפלה בכח", שהרי צריכים כח גדול ועצום מאד, לקשר דבורי פיו אל מוח מחשבתו, מתחלת התפלה עד סופה, אבל בשזוכה לנצח המלחמה, ולעשות "אחד" מפל התפלה, אזי זוכה להכלל באחדותו יתברך לנמרי על ידי התפלה, שזהו עקר הדבקות.

"אמונה היא הדבקות, ודבקות היא האמונה".

והנה סוד הדבקות באחדותו יתברך, הוא סוד האמונה הקדושה, שעל ידה זוכים להתגבר על כל הכפירות והאפיקורסות הבאות מן החלל הפנוי, ולהגיע אל הדבקות העליונה באור האין סוף ברוך הוא, שבו מתקן את פגם הטא העגל, המזכר בפרשת השבוע, שהיא מקור הכפירות והאפיקורסות הבאות מן החלל הפנוי, וזוכה להגיע אל תכלית הדבקות בו יתברך, כי על ידי ברור וזכוף האמונה הקדושה, מתבטלים כל הקשיות והספקות הבאים מן החלל הפנוי, ולא נשאר מהם כלום, רק דבקות נפלאה באור האין סוף ברוך הוא, וכמאמר הבעל שם טוב הקדוש זי"ע: "אמונה היא הדבקות, ודבקות היא האמונה".

ענין החלל הפנוי ובאורו בין שתי סיעות מרבנותנו
 ובאור הענין, שחרי מבאר בתחלת ספר "עין חיים" להאריו"ל,
 כשעלה ברצונו יתברך לברא העולם, הרי הכל היה אור אין סוף
 ברוך הוא, ואם בן אין מקום לבריאה, שחרי הכל אור, ולכן צמצם
 הקדוש ברוך הוא את האור לצדדים, ועשה חלל הפנוי, הינו מקום
 פנוי מאלקותו יתברך, ובתוך החלל הזה ברא את כל העולם, שחרי
 במקום פנוי וריק, יש כבר מקום לבריאה. והנה בענין הבנת החלל
 הפנוי, יש מחלקת גדולה בין המקבלים, דעת הגר"א זי"ע וסיעתו,
 שהחלל הפנוי, פשוטו כמשמעו, שהוא מקום שתקדוש ברוך הוא
 פנה משם אלקותו יתברך, ובתוכו ברא כל הבריאה, ומשם נמשך
 עקר פח הבחירה, כי במקום פנוי מאלקותו יתברך, צריכים
 להתגבר מאד עם מדת האמונה, ולהאמין באלקותו יתברך הנמצא
 מחוץ לחלל הפנוי, ולקיים רצונו יתברך גם בתוך החלל הפנוי, על
 ידי התורה והמצוות שנתנו לנו, שעל ידי זה יש שכר וענש, תענוגי
 עולם הבא לעושי רצונו, וצער הגיהנום לעוברי רצונו חס ושלום,
 אבל דעת הבעל שם טוב הקדוש זי"ע והחולקים בשיטתו, וכן
 מבאר בדברי רבנו ז"ל (לקושי מוהר"ן חלק א' סימן סד), שאין החלל הפנוי
 פשוטו כמשמעו, כי אי אפשר להיות שום מקום פנוי מאלקותו
 יתברך לגמרי, רק המקום "נראה" באלו הוא חלל ופנוי מאלקותו, כי

נתן פח ההסתרה וההעלמה בתוך מוח האדם, שיהיה נדמה לו כאלו המקום פנוי מאלקות, ועקר עבודתו ויגיעתו של אדם לבחר בטוב, ולגלות שבאמת אין שום מציאות בלעדיו יתברך כלל, ואז נתגלה לו שכל הבריאה בלה המיבה אחת של אלקות, ומתאחד אורו יתברך שלאחר הבריאה, עם אורו יתברך שמקדם הבריאה, ונעשה הכל אחד.

ענין ממלא כל עולמין וסובב על עולמין

וזהו המובן של "ממלא כל עולמין וסובב כל עולמין" המוזכר בזהר הקדוש (פנחס רכה ע"א). כי מאחר שיש חלל הפנוי, הינו מקום שגראה כאלו פנוי משם אלקותו יתברך, אם כן, אלקות הפוכבת על החלל הפנוי מבחוץ, נקראת "סובב כל עולמין", כי סוכבת אותו מבחוץ, ו"ממלא כל עולמין" הוא הפלוי של אלקות שנתמלאת, על ידי שאדם משיג בדעתו שיש אלקות גם במקום שנמצא שם, כי על ידי אמונה עובר על הכל, מן העבר אל העבר, ומגלה שאין שום מציאות בלעדיו יתברך כלל, ובכל תנועה ותנועה שם אלופו של עולם, כי על ידי שמאמין שהשם יתברך ממלא כל עולמין וסובב כל עולמין, ובודאי באמת לאמתה יש אלקותו יתברך בכל מקום, על ידי זה עובר על כל החכמות והקשיות והאפיקורסות הבאות מן

החלל הפנוי, ויודע שבודאי כד ראו להיות, שאי אפשר למצוא להם תשובה, כי אם היה מוצא עליהם תשובה, הינו שהיה מוצא בהם את השם יתברך, אם בן לא היה חלל הפנוי, ולא היה אפשר להתהוות הבריאה, אבל באמת לאמתה, בודאי יש עליהם תשובה, ובודאי יש שם אלקותו יתברך, אבל על ידי הקירות נשקעים שם, כי מצד אחד אי אפשר למצוא שם את השם יתברך, מאחר שהוא בחינת חלל הפנוי. אבל מצד שני, יש גם שם אלקות, כי אין שום מציאות בלעדיו יתברך כלל, ולכן העקר רק להאמין שהשם יתברך סובב על החלל הפנוי, וגם ממלא את החלל הפנוי, כי בודאי באמת גם שם יש אלקותו יתברך, ועל ידי זה זוכה להשתלם במדת האמונה הקדושה, ועל שם זה נקראים ישראל "עבריים", על שם שהם עוברים באמונתם על כל החכמות, מן העבר על העבר, וזוכים להגיע לידי אמונה שלמה ברורה ומזככת.

בתוך החלל הפנוי, שגשמיית הבריאה, יש אלקות בהעלמה והנה טבע וגשמיית הבריאה, הבאים מצד החלל הפנוי, היא התגלות השם אלהים, שהוא השם המזכר בכל מעשה בראשית, וכמו שכתוב (בראשית א, א): "בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ" וגו', כי אלהים בגימטריא 'הטבע', ומתוך טבע הבריאה

נתגלה לנו אלקותו יתברך, לעמת התגלות רוחניות אלקותו יתברך מתוך פנימיות הבריאה, שהיא התגלות שם הוי"ה ברוך הוא, על שם "היה הוה ויהיה", ועקר עבודת האדם לדעת שגם בתוך כל הגשמיים וטבע הבריאה יש רוחניות והשגחה, וליחד שם הוי"ה אלהים ביחד, וכמו שכתוב (שם ב, ד): "ביום עשות הוי"ה אלהים ארץ ושמים", כי בעצם גם בתוך החלל הפנוי, שהוא גשמיים הבריאה, יש אלקות בהעלמה והסתרה. ולכן גם בתוך שם אלהים בעצמו, מרמוז יהוד זה, כי השם אלהים מרכב משתי מלין, מ"י אלה, אותיות מ"י הן התגלות רוחניות אלקותו יתברך בתוך כל טבע הבריאה, כי מ"י בגימטריא נ', המרמוז על נ' שערי בינה שהם התבוננות אלקותו יתברך מכל פרטי הבריאה, ואותיות אלה הן התגלות גשמיית הבריאה כמו שהיא, שהם "אלה" הדברים הנראים לעינים כמו שהם, ועקר העבודה להסתפל תמיד לפנים מן הגשמיים, ולהתבונן על הרוחניות שיש בתוך הגשמיים, שהוא סוד הפסוק (ישעיה מ, כו): "שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה", שתשאו עיניכם למרום, ותסתכלו בתוך הרוחניות של כל דבר, ואז תראו מי ברא אלה, שכל גשמיית הבריאה הנקראת אלה, נבראת על ידי מי, שהיא רוחניות אלקותו יתברך הנמצאת בתוכה, אבל אם אדם מפריד גשמיית הבריאה מאלקותו יתברך, ונדמה לו שהם שני

דברים נפרדים, הרי מפריד בין אותיות שם אלהים, הם ושלום, בין אותיות מי ובין אותיות אלה, ונעשה אלהים אחרים, שזהו פגם עבודה זרה, רחמנא ליצלן, שהרי מפריד הבריאה משרשה, ואינו מבחין שבאמת הכל אלקות גמור.

אמונת חכמים ואמונה בהשם ותפירה הם דבר אחד ממש

וזה פגם חטא העגל שעשו הערב רב, ואמרו (שמות לב, ד) "אלה" אלהיך ישראל אשר העלוד מארץ מצרים - הינו שהפרידו בין אותיות 'אלה' לאותיות 'מי', של השם 'אלהים', ועשו ישות ומציאות מן הגשמיות והחמריות, באלו החמריות הבאה מצד החלל הפנוי, יש לה מציאות בפני עצמה, ואי אפשר למצוא בתוכה אלקות, וכל זה בא להם מחמת שפגמו באמונת חכמים. ולא האמינו בצדיק האמת, שהוא משה רבנו, עליו השלום. כי משה רבנו הפחדיר אמונה טהורה בנשמות ישראל, והוא הפלמד אותן איך לעבור על כל החכמות הבאות מן החלל הפנוי, ולהגיע לידי אמונה, ואמונת חכמים ואמונה בהשם ותפירה הם דבר אחד ממש, כי רק על ידי אמונת חכמים יכולים לבוא לידי אמונה שלמה וברורה בהשם ותפירה, וכמו אמרו חכמינו הקדושים (מכילתא בשלח פרשה ו): 'ויאמינו בה' ובמשה עבדו (שמות יד, לא) - אם במשה האמינו, קל והמר בה'!

בא זה ללמוד, שכל מי שמאמין ברועה נאמן באלו מאמין במאמר
מי שאמר והיה העולם.

על ידי הצדיק אפשר להגיע לידי אמונה ברורה בהשם ותבונה
כי בלי אמונת חכמים האדם אינו יכול לדעת איך לעבר על החלל
הפנוי בשלום, ולמצא שם אלקות, כי הלא נדמה לפי ראות העין
הגשמית, שאין שם אלקות כלל, ורק על ידי אמונת חכמים,
שמאמין בצדיק אמתי שכבר עבר על החלל הפנוי, ומצא שם את
אלקותו ותבונה, רק על ידו אפשר להגיע לידי אמונה ברורה בהשם
ותבונה, ותקף ומיד שפגמו הערב רב באמונת חכמים, כמו שאמרו
(שמות לב, א): **"כי זה משה האיש אשר העלנו מארץ מצרים לא
ידענו מה היה לו" – בזה פגמו באמונה באחדות השם ותבונה,
ועשו את העגל הזה, שהיא אמונה כוזבת, כי 'עגל' בגימטריא
אמונה עם הפולל, וגרמו קלקול לדורות, רחמנא ליצלן. ועקר
עבודתנו בכל הדורות – להתחזק תמיד באמונת חכמים, ולקבל את
כל דבריהם בכל אשר יאמרו כי הוא זה (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן קכג).
ועל ידי זה נזכה לחזר אל האמונה הקדושה והטהורה בתכלית
השלמות.**

הצדיק מרכב מרוחניות וגשמיות ביחד

והנה הצדיקים האמתיים בעצמם, הם דגמא תיה של התלבשות רוחניות אלקות בתוך גשמיות הבריאה, תינו התגלות אור האין סוף בתוך חלל הפנוי, פי הצדיק מרכב מרוחניות וגשמיות ביחד, מצד גופו הגשמי הוא מקשר אל גשמיות עולם הזה, שהרי אוכל ושותה ויש לו אשה וילדים, ומנהיג בית עם כל השיד אליה, אבל מצד נשמתו הוא מקשר אל רוחניות עולם הבא, ובכל תנועה ותנועה מיחד יהודים קדושים, ודבוק באור האין סוף ברוך הוא, בכפול כל הרגשותיו, ועל שם זה נקרא "איש האלקים" וכמו שכתוב (דברים לג, א): "וזאת הברכה אשר ברוך משה איש האלקים את בני ישראל", פי הוא מרכב משני דברים אלו ביחד, מצד הגשמיות הוא "איש", אבל מצד הרוחניות הוא "אלהים", וכמו שפצינו בתורה, שהדינים האמתיים נקראים אלהים, וכמו שכתוב (שמות כב, ז): "ונקרב בעל הבית אל האלהים" וגו', פי השם "אלהים" חבור אותיות מ"י אלה, חבור רוחניות וגשמיות ביחד, וכל צדיק שיכול זאת, בודאי מגיע לו שם "איש האלהים", פי זוהי מהותו, ועל כן אמרו חכמינו הקדושים על משה רבנו (דברים רפה יא, ח): 'מחציו ולמטה איש, ומחציו ולמעלה האלהים'. פי משה רבנו תיה דגמא תיה של חבור רוחניות וגשמיות ביחד.

אפילו בשנמצא בגופו הגשמי – הוא מקשר שם בעולם הנשמות

ומחמת שהצדיק תמיד מקשר רוחניות ונשמיית ביחד, על פן הוא נמצא תמיד למעלה ולמטה בבת אחת, ומקשר עולם עליון בפתחו, עד שאין פרוץ ביניהם כלל (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן ז' וסימן סח). ולכן אפילו בשנמצא באן בגופו הגשמי בעולם הזה, הוא מקשר שם בעולם הנשמות בעולם הבא, וכמו שמצינו אצל משה רבנו, שעמד בהר סיני ארבעים יום וארבעים לילה, לחם לא אכל ומים לא שתה, וכן להפך, אפילו אחר הסתלקותו לחיי עולם הבא, הוא נמצא באן בעולם הזה, וכדאיתא בתקוני זהר (תקון סט): 'אתפשטותא דמשה בכל דרא ודרא, ובכל תלמיד חכם יש בחינה של משה רבנו, וכדאיתא פמה פעמים בגמרא (שבת קא ע"א): 'משה שפיר קאמרת'. כי משה רבנו נמצא בתוכו ממש, וכן מתלבשת רוחו של משה בכל רמ"ח אבריו של כל אחד ואחד מישראל, ומעורר אותו לקיים רמ"ח מצוות עשה של התורה הקדושה (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן כ). ומחמת שהצדיק מקשר למעלה ולמטה בבת אחת, לכן יש לו הפח לעורר כל נשמות ישראל, הן תדרי מעלה והן תדרי מטה, לעבודת השם יתברך, וכלם יכולים להוציא מדבריו למודים נפלאים איך לעבוד את השם יתברך בכל מצבי החיים.

רצו לראות לפניהם גוף חמרי וגשמי שיִדְרִיף ויִנְהִיג אותם
 אֲבָל הָעֶרֶב רַב, שֶׁלֹּא הָיוּ מִשְׂרָשֵׁי נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, פָּגְמוּ בְּכָל זֶה
 מְאֹד, וְתַכְּף וּמִיד שֶׁנֶּעְלַם גּוּפוֹ שֶׁל מֹשֶׁה רַבְּנוּ מִלִּפְנֵי עֵינֵיהֶם
 הַבְּשָׂרִיּוֹת, וְנִדְמָה לָהֶם שִׁמְת מֹשֶׁה, וְנִסְתַּלַּק אִוְרוֹ הַגְּדוֹל מִן הָעוֹלָם,
 בָּחֲרוּ לַעֲשׂוֹת לַעֲצָמוֹם עֵגֶל מִסֶּכָה, שִׁיזְרָה לָהֶם אֶת הַדֶּרֶךְ, כִּי לֹא
 הִבִּינוּ שְׂאִין גּוּפוֹ שֶׁל הַצַּדִּיק אֵלֶּא לְבוּשׁ וְכִסּוּי עַל הַנְּשֻׁמָה שֶׁלּוֹ,
 וְאִפְלוּ אִם אֵין גּוּפוֹ הַגְּשָׁמִי בָּאֵן, אֲבָל הַנְּשֻׁמָה שֶׁלּוֹ חָיָה וְקִיָּמָה
 תְּמִיד, וְלִכֵּן אָמְרוּ, כִּי זֶה מֹשֶׁה "הָאִישׁ" אֲשֶׁר הֶעֱלָנוּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם
 לֹא יִדְעֵנוּ מַה חָיָה לוֹ, שֶׁעָקַר הַסִּתְּפוּלוֹתָם הֵיטָה רַק עַל חֲצֵי "הָאִישׁ"
 שֶׁל מֹשֶׁה רַבְּנוּ, הֵינּוּ גּוּפוֹ הַגְּשָׁמִי, אֲבָל מִחֲצֵי "הָאֱלֹהִים", שֶׁהוּא
 נִשְׁמָתוֹ וְחַיּוּתוֹ הַפְּנִימִית, שֶׁכָּחוּ לְגַמְרֵי, וְזֶה שֶׁהִבִּיא אוֹתָם לַעֲשׂוֹת
 עֵגֶל, כִּי רָצוּ לְרֹאוֹת לַפְּנֵיהֶם גּוּף חָמְרִי וְגִשְׁמִי שִׁיִּדְרִיף ויִנְהִיג אוֹתָם.

יְכוּלִים לְקַדֵּשׁ כָּל כֶּף בֶּשֶׁר הַגּוֹף, עַד שִׁיֵּאִיר בְּאוֹר הַנְּשֻׁמָה
 וְנָחַי מִה שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ תְּקֻדוֹשִׁים (מוֹבָא בְּפֵרוּשׁ רִש"י פְּסוּק ד'), שֶׁזָּרְקוּ
 הָעֶרֶב רַב טֵם שֶׁל זָהָב שֶׁהָיָה כְּתוּב עֲלָיו: "עֲלֵה שׁוֹר עֲלֵה שׁוֹר"
 בְּתוֹךְ הָאֵשׁ, וַיֵּצֵא מִשָּׁם הָעֵגֶל, כִּי "עֲלֵה שׁוֹר" הוּא יוֹסֵף הַצַּדִּיק,
 שֶׁהוּא הַצַּדִּיק הָאָמֵת, הַנּוֹטֵר הַבְּרִית בְּתַכְלִית הַשְּׁלָמוֹת, וְהוּא הָרֹאֵה
 דֶּרֶךְ שִׁיְכוּלִים לְקַדֵּשׁ כָּל כֶּף בֶּשֶׁר הַגּוֹף, עַד שִׁיֵּאִיר בְּאוֹר הַנְּשֻׁמָה,
 וּבְכַח הַטֵּם הַזֶּה, הֶעֱלָה מֹשֶׁה רַבְּנוּ אֶרְנוֹ שֶׁל יוֹסֵף מִתּוֹךְ הַנְּהַר

גילום, ולקח ארוננו עמו בצאתם ממצרים, וכמו שכתוב (שמות יג, יט):
 "ויקח משה עצמות יוסף עמו" וגו', כי משה רבנו הראה דרך קדוש
 זה לנשמות ישראל, שהוא הדרך של התקשרות לצדיקים גם לאחר
 הסתלקותם, כי הם חיים וקיימים לעולם. ולכן לקח משה ארוננו של
 יוסף עמו, וכזה למד לנשמות ישראל הדרך של אמונת חכמים, ושל
 התקשרות לצדיקים אפילו אם אין רואים אותם בגופם הגשמי לפני
 העינים הבשריים, אבל הערב רב שלא היו משרשי נשמות ישראל,
 פגמו בכל זה, ותקף ומיד שלא ראו גופו של משה, ונדמה להם
 שהוא מת, ורקו הטם של "עלה שור – עלה שור" לתודת האש, כאלו
 אין בזה חשיבות כלל, כי מה שנה פחו של הצדיק, אם אין רואים
 אותו בעיני הבשר, ומזה יצא העגל, שהוא פגם עבודה זרה,
 רחמנא ליצלן. כי תקף ומיד שאין אמונת צדיקים, אין אמונה
 בהשם יתברך, כי הצדיק הוא קוצא דאות ד', המהפך מאל "אחר"
 לאל "אחד" (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן י'). ורק על ידי הצדיקים, אנחנו
 יודעים דרכי האמונה באמת.

ענין קיום המצוות שמצינו אצל מלאכי מעלה

וזהו אשר עלה שור עולה בנימטריא תרי"א, שהן תרי"א מצוות
 התורה הקדושה שנצטוונו על ידי משה רבנו עליו השלום, וכמו

שכתוב (דברים לג, ד): "תורה צוה לנו משה", ואמרו חכמינו הקדושים (מכות כג ע"ב) תורה בגימטריא תרי"א, כי 'אנכי' ו'לא יתיה לך' מפי הגבורה שמענו, עין שם. ולכן בשתי מצוות אלו, אי אפשר להם להכחיש, שהרי בלם שמעו אותן מפי הגבורה, רק עקר הפהירה והנפיון הוא באמונת חכמים, הינו בשאר תרי"א מצוות התורה ששמענו מפי משה, בשם הקדוש ברוך הוא, בהם עקר הפהירה והנפיון, ורק בשיש אמונת חכמים בשלמות, יכולים להגיע אל אמונה בהקדוש ברוך הוא, ולקיים כל מצוות התורה פראוי, שהרי החכמים האמתיים מגלים אלקותו יתברך הננו בתוך גשמיות הפריאה, ומלמדים אותנו שכל מצוות התורה קשורות אל דומם, צומח, חי ומדבר של הפריאה, שהרי בדומם, יש כל המצוות הקשורות אל דומם האדמה, כגון החופר בור ברשות הרבים, והבונה בית שצריך לעשות מעקה לנגו וכו', ובצומח, יש כל החלכות הקשורות לצמח האדמה, בלאים, וערלה, שביעית, תרומות ומעשרות וכו', ובהי, יש כל החלכות הקשורות אל בעלי חיים, טרפות ונבלות, שור המזיק וכו', ובמדבר, כל החלכות שבין אדם לחברו, גנבה, וגזלה, אונאה וכו', נמצא, שמצוות התורה מגלות האלקות שיש בתוך כל החלל הפנוי של הפריאה, כי אף על פי שנראה באלו הכל גשמיות, ובאלו פנוי משם אלקות, אבל באמת

יש בתוכה רוחניות עליונה מאד, נמצא שכל מצוה גשמית, יש לה גם שרש רוחני, שהוא ענין קיום המצוות שמצינו אצל מלאכי מעלה, שגם פן רצו לקבל את התורה, ולכן היה פתוב על הפס של זהב, "עלה שור - עלה שור", פעמים, והוא בגימטריא תרי"א - תור"ה, פעמים, לרמז על רוחניות התורה והמצוות בעולם העליון, וגשמיות התורה והמצוות בעולם התחתון, פי על ידי העלאת יוסף הצדיק מן הנלוס על ידי משה רבנו, והתחברותם שניהם יחד, נתגלה עצם אור אלקות שיש בתוך כל גשמיות הבריאה, ואיך דיקא על ידי אמונת חכמים זוכים להגיע אליהם באמת, וכאשר פגמו הערב רב בזה, ולא היתה להם אמונת חכמים, נהפך עליהם לרעה, ויצא העגל הזה.

הקשר בין כי בשש משה לאסור המין בפסח

ונה דאיתא בתקוני זהר (תקוני יג), על הפסוק וירא העם כי בשש משה לרדת מן ההר, בשש הוא בא שש, הינו השש שעות של אסור המין בערב פסח, עין שם. פי אסור המין הוא אסור המוין המה, הבא מן הקשיות והפסקות הנמשכים מהחלל הפנוי, שהם מבבלבלים דעת האדם מאד, האם יש אלקות בחלל הפנוי או לא? האם יכולים למצוא אלקות בתוך גשמיות הבריאה או לא? ואין

שום עצמה להנצל מבבלולים אלו ולצאת מהם כי אם על ידי אכילת מצה, שנעשה בלי שהיה והמתנה בלל, הינו לקפץ ולדלג על כל הקשיות והספקות הבאות מן החלל הפנוי, ולהכניס בעצמו אמונת חכמים, ולעבר מן העבר אל העבר על ידי אמונה פשוטה מאד, ולכן נקראת מצה "מייכלא דמהימנותא" [מאכל של אמונה], כי נעשית בלי שהיה והמתנה בלל, רק בדרך קפוץ ודלוג – להתאזר באמונה פשוטה, ולדלג על הכל, והערכ רב שפגמו מאד בכל זה, ולא היתה להם אמונת חכמים, פגמו באסור המין, שזהו "בי בשש" – שבאח שעשה שיש, זמן אסור אכילת המין, ולא ידעו להזהר מפגמו ועל כן עשו את העגל.

הטעם שלומדים הלכות תקיעות שופר מיביב אם סירא

וזהו המובא באן בבעל הפזורים (פסוק א) על "בשש", ב' בפסוקה, באן בי בשש, ואיך (שופטים ה, כח): מודיע "בשש" רכבו לבא, הנאמר אצל סירא, עין שם. כי סירא שר צבא יבין, היה קלפת הטבע והתפירות ואפיקורסות, ונדמה לו שייכול להתגבר על ישראל, ולהכשיל אותם בהכמת הטבע. ולהעביר אותם מדעת קונם חם ושלום, אבל הקדוש ברוך הוא הכניע אותו על ידי דבורה הנביאה וברק בן אבינעם, וזכו להתגלות נסים למעלה מן הטבע, עד

שנתגלה אלקותו יתברך לעיני כל, והנה מן הפסוק הזה לומדים חכמינו הקדושים (ראש השנה לג ע"ב), הלכות תקיעות שופר, ומה נקרא קול תרועה, וכמו שכתוב, ותניב אם סיסרא בעד האשנב מדוע בלש רכבו לבוא מדוע אחרו פעמי מרכבותיו, פי "ותניב" הוא לשון תרועה, וכמו שכתוב (במדבר כט, א): "יום תרועה יהיה לכם", ומתרגמינו: יום יבא יהא לכו, עין שם. פי זוהי זכות גדולה לנשמות ישראל, שמצד עצמם הם קדושים וטהורים באמונה מאד, רק כל הנסיונות שלהם נובעים מן הערב רב ומן הגוים שהם מערבים ביניהם, וכמו שכתוב (תהלים קו, לה): "ויתערבו בגוים וילמדו מעשיהם", ולכן דיקא ביום ראש השנה, שהוא יום הדין הגדול, ממליצים זכיות על נשמות ישראל, שכל מה שנכשלים באיזה הטא ועון, הם ושלום, זה רק מצד הערב רב והגוים המערבים ביניהם, שגורמים להם כל הבבלולים באמונה, שזוהו (שמות לב, ד): **ויביום פקדי ופקדתי עליהם חטאתם**, הינו שביום ראש השנה, שבו פוקדים כל מעשי בני אדם, אז זוכר הקדוש ברוך הוא שהערב רב הם שגורמים לנשמות ישראל לחטא, אבל אין לנשמות ישראל שום חטא ועון מצד עצמם כלל, ולכן בתודת מצות תקיעת שופר, שהיא המצוה הגדולה המעלה זכרון ופקדת נשמות ישראל לפניו יתברך לטובה, לומדים אפן קול התרועה מן היבבה של אם סיסרא, כדי

לְהַמְלִיץ טוֹב וְזָכוּת עַל נְשׂוֹמוֹת יִשְׂרָאֵל, שְׂכַל הַנְּסִיווֹנוֹת שְׁלָהֶם בְּאֵיִם
מִצַּד אַמּוֹת הָעוֹלָם הִרְחֹקִים מִן הָאֱמוּנָה לְגַמְרִי, וְעַל יְדֵי שְׂיָצִיל
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נְשׂוֹמוֹת יִשְׂרָאֵל מֵהֶם, וַיִּפְדֵה אוֹתָם מִבִּינֵיהֶם, כְּלָם
יִזְכוּ לְאוֹר הָאֱמוּנָה בְּאַמֶּת.

וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יְרַחֵם עָלֵינוּ וַיִּפְקֵד אוֹתָנוּ לְמוֹצָה, וַיִּשְׁלַח לָנוּ
הַגּוֹאֵל צֶדֶק בְּמִתְהַרָה בְּיַמֵּינוּ, וְנִזְכֶּה לְשִׂמּוֹעַ בְּקֶרֶב בְּקוֹל שׁוֹפְרוֹ שֶׁל
מְשִׁיחַ, אָמֵן וְאָמֵן.

